

Győri Ítéltábla
Gf.IV.20.009/2019/3/I.szám

A Győri Ítéltábla a jogtanácsos által képviselt **felperesnek** a képviselő hozzátartozó által képviselt **I.r.** és a dr. Tóth Ádám ügyvéd által képviselt **II.r.alperes** ellen gazdasági társaság vezető tisztségviselője felelősségének megállapítása iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2018. október 1. napján kelt 22.G.40.120/2017/18. számú ítélete ellen a II.r.alperes által 22. és 24. sorsszám alatt benyújtott fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezését helybenhagyja.

Köteles a II.r.alperes megfizetni a felperesnek 15 napon belül 25.000,- (Huszonötezer) Ft másodfokú perköltséget, viselje továbbá a másodfokú eljárással kapcsolatosan felmerült költségeit.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint a **M Kft. „f. a.”** társaságnak (a továbbiakban társaság) alapításától, 2010. szeptember 28. napjától 2016. augusztus 3-ig, a társaság felszámolása kezdő időpontjáig az I. r. alperes volt a képviseletre jogosult ügyvezetője, egyben tagja. A társaság másik tagja az I. r. alperes házastársa.

A társaság képviseletében az I. r. alperes 2014. július 25. napján bérbe vette a **Város 1....** szám alatti **K** vendéglőt. A bérleti szerződés megkötésének előzményeként az I. r. alperes, illetve házastársa szóban megállapodott II.rendű alperes neve II. r. alperessel abban, hogy a bérbe vett **K** vendéglőt a II. r. alperes fogja működtetni. A bérleti szerződés megkötése során a bérbeadó képviselője, az I. és a II. r. alperes, illetve I. r. alperes házastársa szóban úgy állapodtak meg, hogy a vendéglő bérleti díja havi 45 000 forint lesz a felújításig és az azt követő öt évig, arra is figyelemmel, hogy a vendéglő felújításra szorul, és a felújítást a saját költségére végzi el. A II. r. alperes ebben az időszakban egy másik vendéglátóipari egységet működtetett, célja az volt, hogy a a felújítással megnövelt alapterületű **K** vendéglőben rendezvényeket szervez, amelyhez a saját meglévő vendéglátóegységéből fogja szállítani az ételt.

A **K** vendéglő üzemeltetésének megkezdése előtt a II. r. alperes járt el a közegészségügyi hatóságnál a szükséges engedély beszerzése végett, míg a működési engedélyt az I. r. alperes házastársa szerezte be.

Az I. r. alperes, illetve házastársa korábban vendéglátóipari egységet nem működtettek. A 2014. szeptember 1-jén kötött megbízási szerződésben az I. r. alperes meghatalmazta a II. r. alperest azzal, hogy a vendéglő működtetése érdekében teljes jogkörrel, aláírási joggal képviselje a társaságot mind más társaságok, mind önkormányzati, felügyeleti szervek előtt.

A társaság ezt követően a **K** vendéglő működtetésén kívül más tevékenységet nem végzett.

A társaság könyvelésével az I. r. alperes házastársa a II. r. alperes által ismert **M E** könyvelőt (könyvelő) bízta meg, akinek a **M Kft.** korábbi könyvelési anyagát átadta. A könyvelő ezt követően

részben az I. r. alperes házastársától, részben a II. r. alperestől kapott könyvelési anyagot, amelynek alapján azonban a társaság 2014. és 2015. évi éves mérlegét elkészíteni nem tudta, mert az átvett könyvelési anyag hiányos volt. A 2013. évi mérleget a könyvelő nem kapta meg, így az előző évi mérlegadatok hiányában a 2014. évi mérleget már elkészíteni nem tudta.

Utóbb a társaság felszámolásának megindítására tekintettel 2016. augusztus 3. napjára készítette el a társaság tevékenységet záró mérlegét a rendelkezésére álló könyvelési anyag alapján.

A tevékenységzáró mérleg szerint a társaság súlyosan tőkehiányos volt, saját tőkéje negatív összegű, -6 693 000 forint volt. Összes eszköze 137 000 forintot tett ki, amellyel szemben a rövid lejáratú kötelezettségek összege 6 830 000 forint volt.

A társaság a vendéglő működtetése során 2015. év végére 8 millió forintot meghaladó összegű házipénztári pénzkészletet halmozott föl, amelyet azonban éves mérlegeiben nem tüntetett fel.

Működése alatt az adós társaság pénzkezelési szabályzattal nem rendelkezett, készpénzbevételeit csak utólag, a felszámolás megindítását követően könyvelte le és vallotta be adóalapként.

A II. r. alperes 2015 végén, 2016 elején jelezte az I. r. alperesnek és házastársának, hogy elegendő pénzeszköz áll rendelkezésre a vendéglő felújítására, és javaslatot is tett a felújítást végző vállalkozó személyére. Ezt követően az I. r., a II. r. alperes és az I. r. alperes házastársa közösen bízták meg a felújítás elvégzésével a T E Kft.-t. Az erre vonatkozó vállalkozási szerződést az I. r. alperes a társaság képviselőjeként 2016. január 8-án írta alá a vállalkozóval. A szerződés szerinti vállalási díj 7 960 000 forint + áfa volt. A vállalkozó a felújítást elvégezte, amelynek összesen 10 109 200 forint összegű díját a társaság több részletben fizette ki 2016. január 29. és 2016. július 29. napja között oly módon, hogy a vállalkozó által kiállított részszámlák alapján a II. r. alperes az által kezelt házipénztári pénzkészletből vette ki az aktuálisan kifizetendő összeget és adta át a felújítást végző vállalkozónak.

A K vendéglő felújítását követően a társaság a működését nem folytatta, 2016. augusztus 4-től felszámolás alatt állt.

A társaság már a K vendéglő működtetését megelőzően, a 2013. évben veszteségesen működött. Első alkalommal 2013. szeptember 9-én került sor a társasággal szemben adó-végrehajtási eljárás elrendelésére. A végrehajtási eljárás csak csekély részben volt eredményes. Ennek következtében a társaság folyamatosan adótartozást halmozott föl, 2014. május 31. napján az adótartozás 339.005 forintot tett ki. Az adófolyószámlán fennálló hátralék jelentős része ekkor és ezt követően is a társaság bevallásain alapult, tehát a társaság képviselőjének az adótartozás mértékéről tudomása volt. A társaság 2015. április 24-én fizetési könnyítés iránti kérelmet nyújtott be az adóhatósághoz, amelyet az adóhatóság elutasított. A társaság adófolyószámla-kivonatai szerint 2014. december 31-én az adós társaság adótartozása 488 005 forint, 2015. december 31-én 4 072 210 forint volt.

A 2015. október 1-jén az adós társaság székhelyén (I. r. alperes lakóhelyén) vezetett adóvégrehajtás során az I. r. alperes úgy nyilatkozott, hogy a foglalási jegyzőkönyv szerinti 1 455 210 forint adótartozást egy összegben megfizetni nem tudja. A 2016. január 7-én az adós társaság telephelyén, a K vendéglőben felvett foglalási jegyzőkönyv szerint az adós társaság 2 199 210 forint összegű adótartozásának végrehajtása lefoglalható vagyontárgy hiányában eredménytelen volt. Ugyancsak eredménytelen volt fedezethiány miatt az ugyanezen összegre 2016. január 15-én az adós bankszámláira kibocsátott azonnali beszédési megbízás.

A felhalmozott adótartozás megfizetésére sem az I., sem a II. r. alperes intézkedést nem tett, az adóhatóság pedig 2016. február 24-én felszámolási eljárás lefolytatása iránti kérelmet nyújtott be az adóssal szemben, melynek alapján az adós felszámolását a Székesfehérvári Törvényszék 2016.

augusztus 4-én elrendelte. Az adóhatóság a felszámolási eljárásban 6 836 760 forint összegű hitelezői igényt jelentett be.

A felszámolási eljárás során benyújtott adóbevallás szerint az adós 2015. december 31-én 92 000 forint tárgyi eszközzel, 17 000 forint követeléssel és 8 321 000 forint pénzeszközzel rendelkezett.

A felszámolási eljárás során a hitelezői követelések - a felszámoló zárójelentése szerint - nem térültek meg.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján az alperesek egyetemleges felelősségét annak vonatkozásában, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, ezáltal a társaság vagyona csökkent 10.109.200 forinttal, és ezért a felperes, mint hitelező követelésének kielégítése kétségesé vált.

A kereseti kérelme indokaként előadta, hogy a II. r. alperes a Cstv.33/A. § (2) bekezdése alapján a társaság vezetőjének minősül. 2014. szeptember 1-jétől a társaság üzemeltetésében lévő vendéglő működtetése érdekében az I. r. alperessel kötött megbízási szerződés alapján képviseleti jogosultsággal rendelkezett, az adóhatóság nyilvántartása alapján a társaság bejelentése szerint a gazdasági szervezet vezetője volt a 2015. január 1-jétől 2016. augusztus 31-ig tartó munkaviszonya időtartama alatt.

Kifejtette, hogy a társaság 2013. évben már veszteségesen működött, saját tőkéje nem érte el a jegyzett tőkéjét, az ezt követő két évben valótlán tartalmú mérlegeket helyezett letétbe, így tényleges vagyoni helyzete nem volt megállapítható, továbbá 2013. szeptember 9-től adótartozása behajtása érdekében folyamatosan adóvégrehajtás alatt állt.

A felperes a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezése időpontjaként 2014. május 31. napját jelölte meg, amikor már jelentős, 339 005 forint összegű adótartozás terhelte.

A felperes szerint az alperesek a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezése után a társaság házipénztári pénzkészletét oly módon csökkentették, hogy azzal elvonták a hitelezői igény kielégítésének alapját. A vendéglő felújítására kötött szerződés megkötése időpontjában a társaságnak az alperesek által ismert jelentős összegű adótartozása volt, így tudniuk kellett, hogy a társaság meglévő 8 321 000 forint - a társaság mérlegeiben nem szereplő - pénzeszköze nem fog fedezetet nyújtani a felújítási szerződés megkötése időpontjában fennálló 4 195 210 forint összegű adótartozásra, továbbá a felújítás várható költségére, amely 10 109 200 forintot tett ki.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Az I. r. alperes arra hivatkozott, hogy 2014 szeptemberétől az általa vezetett társaság működése kizárólag a **K** vendéglő működtetésére korlátozódott, amellyel pedig a II. r. alperest bízták meg oly módon, hogy a vele kötött megbízási szerződés és munkaszerződés alapján a vendéglő működtetése körében a társaságot a II. r. alperes teljes jogkörrel volt jogosult képviselni. A működtetés során elért bevétellel is ő rendelkezett.

A II. r. alperes szintén a kereset elutasítását kérte, elsődlegesen arra hivatkozva, hogy a társaság képviseletét az I. r. alperes látta el, a II. r. alperes a társaság képviseletére nem volt jogosult, a vendéglő működtetése során, illetve a felújítással kapcsolatban szükséges megállapodásokat az I. r. alperes írta alá.

Hivatkozása szerint a társaság nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben, az idegen ingatlanon végzett beruházás mint követelés a társaság vagyonában a felszámolási eljárás alatt is megvolt, és a követelés kellő fedezetet nyújtott volna a felperes követelésére.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy az alperesek, mint a **M Kft.** „f. a.” társaság volt vezető tisztségviselői a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése után vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, és ezzel okozati összefüggésben a társaság vagyona 10 109 200 forinttal csökkent.

Kötelezte az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 15 napon belül 50.000 forint jogtanácsosi munkadíjból álló perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 36 000 forint eljárási illetéket.

Kiemelte, hogy a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése szerint a gazdálkodó szervezet vezetőjének minősül az a személy is, aki a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a II. r. alperes a gazdálkodó szervezet ún. „árnyékvezetőjének” minősül, mert a társaság döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt. Az alperesek személyes előadása, a meghallgatott tanúk vallomása alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a K vendéglő napi működése során szükséges vezetői irányítást a II. r. alperes látta el, ő döntött arról, hogy alkalmazottként kit vesznek fel a vendéglőbe, illetve a vendéglő működése során adódó problémák megoldása érdekében is hozzá fordultak az alkalmazottak. A vendéglő működése során keletkezett bevételt a II. r. alperes ellenőrizte. Az I. r. alperessel és házastársával egyeztetve, de a II. r. alperes elképzelései szerint kezdték meg a vendéglő felújítását is. A II. r. alperes ilyen irányú szándéka nélkül a vendéglő felújítására egyáltalán nem került volna sor.

Az alperesek által vezetett társaság már 2013. évben veszteséges gazdálkodást folytatott, vele szemben már 2013 végétől adóvégrehajtás volt folyamatban, 2014. és 2015. évben nem a tényleges gazdálkodását tükröző mérlegadatokat tett közzé, azaz gazdálkodásának valós adatai nem ismertek, mindezek alapján megállapítható, hogy 2014. május 31. napjától már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. A társaság tényleges mérlegadatait csak a felszámolást megelőző tevékenységzáró mérleg tartalmazta, amely szerint a társaság saját tőkéje -6 693 000 forint volt, a társaság felszámolásáig a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet mindvégig fennállt. Ugyan utólag, a felszámolás alatt elkészített 2015. évi adóbevallás szerint a társaság 2015. december 31-én 92 000 forint tárgyi eszközzel, 17 000 forint követeléssel és 8 321 000 forint pénzeszközzel rendelkezett, de ezen időszakra valós mérlegadatokat tartalmazó mérleg nem készült, így az eszközállomány nem vethető össze a kötelezettségekkel.

A törvényszék a peres felek egyező előadása alapján megállapította, hogy az alperesek által vezetett társaság vagyona az alperesek által elhatározott beruházás folytán csökkent. A vagyonsökkenés ténye és mértéke a per során nem volt vitatott. Az is megállapítható volt, hogy az alperesek a beruházás megkezdéséről olyan időpontban döntöttek, amikor már az I. r.

alperes mindenképpen tudott a társasággal szembeni adóvégrehajtásról, illetve a kifizetések megkezdésekor, 2016. január 29-én már a II. r. alperesnek is tudomása volt arról, hogy a társasággal szemben nagy összegű adótartozásra adóvégrehajtási eljárás van folyamatban.

Ebből következően mindkét alperesnek tudnia kellett azt, hogy a társaság házipénztárában meglévő pénzeszköz a felújítás teljes költségére, illetve az adótartozás megfizetésére nem nyújthat fedezetet.

A felújítással járó költségek kifizetését annak ellenére folytatták, hogy 2016. február hónapban a felperes felszámolási eljárást indított a társasággal szemben.

A felelősségük megállapítható azért, hogy a társaság vagyonát oly módon csökkentették, hogy ezzel az adóhatóság mint hitelező igénye kielégítését meghiúsították.

Az adós társaság ellen utóbb indult felszámolási eljárásban a felperes hitelezői igénye teljes mértékben kiegyenlítetlen maradt.

Az I. r. alperes a per során nem bizonyította, hogy a hitelezői érdekeknek megfelelő magatartást tanúsított, azaz a Cstv. 33/A. § (4) bekezdése szerinti mentesülése érdekében a tőle elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

A II. r. alperes, mint az adós társaság tényleges vezetője semmilyen intézkedést nem tett az adóhatóság, mint hitelező igényeinek kifizetése, így a hitelezői veszteségek elkerülése, illetve csökkentése érdekében.

A fentiek alapján mindkét alperes felelősséggel tartozik az adós társaságnál bekövetkezett vagyonsökkenésért, melynek következtében meghiúsult az adóhatóság mint hitelező követelésének kiegyenlítése.

Az elsőfokú bíróság nem látta megalapozottnak azt a II. r. alperesi védekezést sem, hogy a társaság vagyonában a felszámolási eljárás alatt kellő fedezet volt az adóhatóság hitelezői igényére. Az idegen ingatlanon végzett beruházással kapcsolatos követelést a társaság a mérlegeiben nem mutatta ki, tekintettel arra, hogy annak aktiválását korábban elmulasztották.

Az idegen ingatlanon végzett beruházás értéknövelő hatása iránti igény érvényesítésére csak a felszámolási eljárás során lett volna lehetőség, az igényt azonban okiratok hiányában a felszámoló nem érvényesíthette, arra a továbbiakban a felszámolási eljárás befejeztére tekintettel már nincs lehetőség. Az értéknövekedés megállapítására irányuló bizonyítási indítványt a törvényszék ezen indokból mellőzte.

A II.r. alperes fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatását, a vele szembeni kereset elutasítását kérte.

Álláspontja szerint e tekintetben az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan.

Hangsúlyozta, hogy a meghatalmazása kizárólag a vendéglő működési körében történő segítségre, eljárásra vonatkozott, a társaság egyéb gazdasági tevékenységére, a könyvelésével (bevallások elkészíttetése, egyéb jogszabályi kötelezettségek teljesítése), pénzügyeivel kapcsolatos feladatok ellátására nem. A társasággal üzletvezetőként létesített munkaviszonyt.

A bérelt vendéglő felújítását a társaság már a bérleti szerződés aláírásakor vállalta, azzal, hogy azt a megfelelő összeg birtokában fogja elvégezni. A beruházás eredményeként a vendéglő nagyobb rendezvények megtartására, a vendégkör bővítésére, ezek folytán a bevétel növelésére lett volna alkalmas. A beruházás értéke már a bérleti díj tekintetében is megtérült volna.

A II.r. alperes hangsúlyozta, hogy a társaság pénzügyeire nem volt teljes rálátása. A felújítás költségeivel tisztában volt, és azt is tudta, hogy ez az összeg a társaság rendelkezésére áll.

Amennyiben a társaságnak - a keresetlevél szerint - 2015 végén 2.199.210 Ft. adótartozása, a házipénztárban pedig 8.321.000 Ft pénzkészlete volt, úgy a fizetéseképtelenséghez közeli helyzet nem következett be a beruházás megkezdéséig.

Az eljárás során semmilyen bizonyíték nem került feltárára a tekintetben, hogy a II.r. alperes a társaság döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolhatott volna. A törvényszék ezt kizárólag a megbízására, illetve munkaviszonyára alapította, téves tehát az az ítéleti megállapítás, hogy a II.r. alperes a társaság árnyékvezetőjének minősül.

Fenntartotta azon álláspontját is, hogy a pénztárkészletből végzett beruházás folytán a társaság vagyona nem csökkent, hiszen az a bérleményben - legalábbis kötelmi igény formájában - továbbra is megvan.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helyes indokai alapján való helybenhagyását kérte.

A II.r. alperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az ítélet tábla mindenekelőtt rámutat arra, hogy az I.r. alperessel szembeni keresetnek helyt adó ítéleti rendelkezés fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése értelmében jogerőre emelkedett, annak felülbírálatára nem képezte a másodfokú eljárás tárgyát.

Az ítéletábra megállapította, hogy a megfellebbezett ítéleti rendelkezés körében az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a peradatok Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelő mérlegelésével állapította meg a tényállást, az irányadó - ítéletében felhívott - jogszabályok helyes alkalmazásán alapuló döntésével és annak indokaival az ítéletábra egyetértett. A II.r. alperes fellebbezésében felhozottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

A lefolytatott bizonyítás alapján jelen perben kétséget kizáróan igazolást nyert, hogy 2014-től, a vendéglő működtetésének megkezdésétől az adós tevékenységét - mely kizárólag a vendéglő üzemeltetésére irányult - a II.r. alperes irányította. Az adós teljeskörű képviseletére való feljogosítással rendelkezett, az adós bejelentése szerint 2015. január 1-jétől fennálló munkaviszonya keretei között a gazdasági társaság vezetője volt. A vendéglő működtetésének megkezdéséhez szükséges hatósági eljárásokban részt vett. Az adós vendéglátóipari tevékenységét irányította, a munkavállalók alkalmazásáról döntött, a napi működés ellenőrzését, a munkavállalók irányítását, az adós pénzkezelését végezte. A könyvelő személyének megválasztása is neki tudható be. Döntő hatása volt a vendéglő felújításának - részben a máshol párhuzamosan folytatott vendéglátóipari tevékenysége érdekében való - elhatározására, a szerződés előkészítésére, a kivitelező kiválasztására. A felújítás lebonyolítását szintúgy irányította-ellenőrizte az adós részéről. Az I.r. alperes és a meghallgatott tanúk fentiekkel egybehangzó kijelentéseit a II.r. alperes maga sem cáfolta.

Helyesen állapította meg tehát az elsőfokú bíróság, hogy a perben irányadó időszak tekintetében a II.r. alperes az adós döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt, így a Cstv. 33/A § (2) bekezdése értelmében ún. árnyékvezetőnek minősül.

A II.r. alperes - az adós részéről lényegében egyedüliként - pontos információkkal rendelkezett az adós vagyoni helyzetéről. A bevételek kezelőjeként ő volt tisztában azzal, hogy 2016 elejére a házipénztárban 8 millió Ft-ot meghaladó pénzkészlet halmozódott fel. Tudott az adós jelentős adótartozásáról is, hiszen a 2016. január 7-én a vendéglőben lefolytatott adóvégrehajtási cselekményről saját nyilatkozata szerint is tájékoztatást kapott az alkalmazottól.

Mindennek az ismeretében, a következő napon került megkötésre a bruttó 10.109.200 Ft vállalkozói díj ellenében elvégzendő felújítás tárgyában a vállalkozási szerződés.

Egyetértett az ítéletábra az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a II.r. alperesnek a fenti információk birtokában tudnia kellett, hogy az adós anyagi forrásai nem lesznek elegendőek mind a vállalkozói díj, mind pedig az adótartozás kiegyenlítésére. Legkésőbb ekkor megállapítható tehát a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében foglalt feltételek teljesülése, azaz a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte.

A vállalkozási szerződés megkötésével az adós a pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan üzleti kockázatot vállalt, a szerződésből fakadó vállalkozói díj megfizetése iránti kötelezettség teljesítésével az adós vagyona oly mértékben csökkent, amely folytán meghiúsult a felperes hitelezői igényének kielégítése is.

A II.r. alperes maga sem hivatkozott olyan intézkedés megtételére, amely a hitelezői veszteségek elkerülését, csökkentését célozta volna, s mely ezáltal - a Cstv. 33/A § (4) bekezdése alapján - a hitelezői igény kielégítésének meghiúsulásával kapcsolatos felelőssége kimentésül szolgálhatna.

Nem értett egyet az ítéletábra a II.r. alperesnek az elsőfokú eljárás során előadott és a fellebbezésében is fenntartott azon álláspontjával, hogy a vendéglő felújítása nem eredményezett vagyonsökkenést, az idegen ingatlanon végzett beruházás értéknövelő hatása iránti kötelmi igény az adós vagyonának részét képezi. A bérbeadó tulajdonát képező ingatlan felújítására irányuló beruházásra dokumentált biztosíték nélkül, a megtérülést biztosítani hivatott szerződéses kikötés írásba foglalása nélkül került sor. A szerződő felek sem jogalapjában, sem összecszerűségében, sem

elszámolásának módjában nem érintették az adós ezzel kapcsolatos igényét. Az adós a követelést a könyvelésében nem tüntette fel, a felszámolási eljárás keretei között okiratok hiányában az igény érvényesíthetetlen volt, a felszámolási eljárás befejeztére figyelemmel az igény érvényesítésére a továbbiakban lehetőség sincs.

Erre tekintettel, mint szükségtelent, alappal utasította el a törvényszék a beruházások értéknövelő hatásának meghatározására irányuló bizonyítási indítványt.

A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan rendelkezett a II.r. alperes Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősségének fennállásáról, így ítéletének megfellebbezett rendelkezését az ítéletábra a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező II.r. alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperesnek a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése szerinti - az elsőfokú eljárásra megállapított összeg felét kitevő - jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltséget, valamint viselni tartozik a saját költségeit.

Győr, 2019. április 17.

Dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

. Szalay Róbert sk.
bíró